

ZAKLADATEL A PRINCIPÁL Milan Hein
JEDNATEL Martin Šimek
UMĚLECKÝ ŠÉF Pavel Ondruch
PRODUKCE Claudia Nasliová
PR Marek Podlaha
VEDOUCÍ TECHNIKY Tomáš Dvořan
VEDOUCÍ GARDEROBY Eva Otmar

SPOLUPRACOVNÍCI DIVADLA
Kateřina Šimková, Marie Krbová, David Zelinka,
Richard Fahrner, Jakub Elstner, Jan Doskočil,
Vít Drozda, Ondřej Sýkora, Lidija Glavanakovová,
Natálie Löwová, Iveta Pažoutová, Václav Bláha,
Bohumil Kubeša, Petr Holata a Gabriela Falcová.

Divadlo Ungelt, Malá Štupartská 1, Praha 1
Letní scéna Divadla Ungelt, Nový Svět,
Praha 1 – Hradčany
www.divadlounge.cz

VYDALO DIVADLO UNGELT S.R.O.
Nový Svět 78/5, Praha 1 – Hradčany
dotisk programu v únoru 2024 / Sezóna 2023-2024
PROGRAM PŘIPRAVIL Pavel Ondruch
FOTO Jan Malíř
GRAFICKÁ ÚPRAVA Marcel Brna

Chcete vědět, co se děje
v zákulisí Divadla Ungelt?
Sledujte nás na sociálních sítích
nebo přímo na našich webových
stránkách www.divadlounge.cz.

VEJŠLAP

Peter Quilter

DIVADLO
UNGELT

Martin Písařík
Jan Holík
Petr Stach

Vejšlap

(The Hill)

AUTOR

Peter Quilter

PŘEKLAD

Pavel Dominik

REŽIE A SCÉNA

Pavel Ondruch

KOSTÝMY

Alena Schäferová

HRAJÍ

**Jack
Daniel
Tony**

**Petr Stach
Martin Písařík
Jan Holík**

ASISTENTKA REŽIE

Marie Krbová

VEDOUCÍ GARDEROBY

Eva Otmar

VEDOUCÍ TECHNIKY

Tomáš Dvořan

ZVUK A SVĚTLA

**David Zelinka, Tomáš Dvořan, Richard Fahrner,
Jakub Elstner**

GARDEROBA A REKVIZITY

Eva Otmar, Natálie Löwová, Lidija Glavanakovová

Světová premiéra během pandemie covidu v provizorním prostoru Divadla Metro
4. června 2020. Premiéry v Divadle Ungelt 2. a 4. září 2020.

Autorská práva k dramatickému textu
a překladu zastupuje Aura-Pont s.r.o.,
Veslařský ostrov 62, 147 00 Praha 4.

Caura-pont

Květiny dodává firma Metamorphosis

HLAVNÍ PARTNEŘI

**manželé
Zuzana a Martin Molnárovi**

**Klub přátel
Divadla Ungelt, z. s.**

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

PRÁVO

Vážení diváci,

je mi ctí, že dramatik světového
formátu Peter Quilter se v našem
divadle zabydlel do té míry, že si přál,
abychom jeho nejnovější hru **Vejšlap**
u nás uvedli ve světové premiéře...
Divadlo Ungelt tak bude mít
na repertoáru už tři hry z jeho
autorské dílny a je na to pyšné.
Přeji Vám hezký večer!

Váš Milan Hein

TÚRA

Petera Quiltera

Za celou dobu pětadvacetileté historie Divadla Ungelt jsme ještě nikdy nehráli od jednoho a toho samého dramatika více her, natož aby se hned tři jeho díla potkala v aktuálním repertoáru divadla. Peter Quilter (1965), britský dramatik již léta žijící na Kanárských ostrovech (konkrétně na Tenerife), je první, kterému se to podařilo.

Vše začalo v roce 2017, kdy jsme v české premiéře uvedli jeho hru z roku 2013 *4000 dnů*. V našem tehdejší rozhovoru Quilter o hře podotknul, že šlo o experiment: „Chtěl jsem zkusit napsat něco, co bude naprosto odlišné od mé dosavadní práce.“ Zkoušel to i v následující hře *Trhni si, otče!*, kterou psal ve stejném roce jako *4000 dnů*, a kterou jsme v Ungeltu v přepracované verzi pro 3 postavy nazkoušeli v loňském roce. Pochopitelně jeho „experimentování“ se týkalo pouze obsa-

hu, nikoli formy, v níž nikdy nepřekročil hranici mainstreamové konverzační hry. I tak jsou komorní „vážené komedie“, zdánlivě stojící na okraji Quilterovy tvorby, vrcholem jedné z etap jeho tvůrčího života. Po ní přišla přestávka a pak etapa nová, kterou reprezentuje *Vejšlap*, třetí quilterovská premiéra v Ungeltu.

Peter Quilter nejdříve absolvoval univerzitu v Leedsu, pak pracoval jako moderátor vzdělávacích pořadů na BBC a také jako příležitostný herec. Psát začal především pro sebe a pro své herecké kamarády. Jednou z takových prvotin byla komedie z jeho oblíbeného divadelního prostředí z roku 1994 *Respecting Your Piers* (později ji upravil a přejmenoval na *Oponu nahoru!*) nebo muzikál na motivy Wildeova *Strašidla cantervillského*, který jako jediné jeho hudebně-dramatické dílo má i původní hudbu z pera Charlese Millera. „Divadelní producenti, kteří se na nás

přišli podívat, byli spíše okouzlení mými texty než mým herectvím. Poradili mi, abych psal víc, a já poslechl. Přechod z herectví k psaní pro mě byl velmi snadný. Jedna kariéra přirozeně vytlačila tu druhou.“

Na londýnský West End, a tedy mezi profesionální divadelníky, Quilter prorazil v roce 1999 muzikálem o chlapecké hudební skupině *BoyBand*, v němž využil písně kapel jako jsou Backstreet Boys, Westlife či Take That. Kompilát populárních hitů u diváků logicky zafungoval a Quilter tento recept na úspěch ještě několikrát zopakoval. Příkladem může být třeba „písničkál“ *Last Song of the Nightingale*, který měl světovou premiéru v roce 2001. Do Quilterovy bibliografie se nesmazatelným písmem zapsal jen proto, že jej později přepracoval v jeden ze svých nejúspěšnějších titulů. Z epizodní postavy legendární zpěvačky Judy Garland udělal postavu hlavní a novou verzi pojmenoval *Na konci duhy*. Biografické hudební drama pro tři postavy po světové

premiéře v Austrálii v roce 2005 dobylo nejen americká a britská jeviště, ale i Japonsko, Brazílii, Rusko či Česko (ve Studiu Dva jste v něm v roce 2006 mohli vidět Hanu Maciuchovou). Minulý rok na jeho základě Rupert Goold natočil nákladný hollywoodský snímek *Judy*. Renée Zellweger za ztvárnění titulní postavy před pár týdny získala Oscara a vzápětí nato film vstoupil do české kinodistribuce.

Ve stejném roce jako *Duha* měla světovou premiéru i komedie navazující na tradici Noëla Cowarda *Je úchvatná! pravdivý příběh Florence Foster Jenkinsové, nejhorší pěvkyně na světě*. I tady vystupuje reálná historická figura – žena, které se podařilo v roce 1944 v šestasedmdesáti letech vyprodat Carnegie Hall, aniž by uměla zpívat. Příběh o neotřesitelné iluzi, která je ve stejné míře tragická jako komická a ve stejné míře obdivuhodná jako politováníhodná, dokonale vystihuje Quilterův vesmír. Od jeho světové premiéry se hrál ve více jak čtyřiceti jazycích v nejrozdílnějších koutech světa, přičemž jen v České republice byl doposud inscenován již šestkrát.

Náhlý mezinárodní úspěch, který korunoval film podle *Úchvatné* s Meryl Streep z roku 2016, Quilterovi dovolil po nějakou dobu jen sbírat vavříny a přemýšlet, jakou cestou v kariéře pokračovat. Od hudebně-dramatické kolážovité tvorby ustoupil (ačkoliv hudební složku svých her nikdy nepodcenil – i ve svých ryze činoherních textech většinou přesně předepisuje, co a kde má zaznít – což je případ nejen *4000 dnů*, ale i *Vejšlapu*); a žánr konverzační komedie vypiloval v *Je úchvatné!* natolik, že si šlo jen těžce představit, jak by to překonal. Nastala nezbytná autorská odmlka.

Druhý dech Quilter chytnul v roce 2009. Souborem pěti aktovek pro jednoho muže a jednu ženu jménem *Duety* se po Cowardovi přihlásil k americkému dramatikovi Neilu Simonovi

(zvláště pak ke hře *Apartmá v hotelu Plaza*). Jemně tím naznačil, jakým směrem svůj komediální talent chce rozvíjet. V jednoduché povídkové formě, která umožňuje hercům předvést nejen svůj konverzační um, ale také schopnost přetvořit se v pět různých figur, najednou vyprávěl o obyčejných lidech, kteří prožívají každodenní obyčejné příběhy. Quilter tím našel další silnou stránku svého rukopisu: jako jeden z mála současných světových dramatiků dokáže napsat obyčejné postavy, s kterými se divák okamžitě ztotožní. Jeho postavy (ať už pověstné excentrické divy, osamělí ztroskotanci, neúspěšní umělci či křehcí homosexuálové) všichni dobře známe a problémy, které řeší, jsou i naše problémy. Quilterova v nejlepším smyslu slova plebejská nátura je jistě dána i jeho prostým rodinným zázemím. Narodil se na anglickém jihovýchodě v Colchesteru. „Pocházím z poměrně chaotického rodinného prostředí. Rodiče se rozvedli a náš rodinný dům prodali. Tím jsem nadobro ztratil domov, a tedy i místo, kam se můžu vrátet. Můj otec pak docela brzy zemřel. Pro kluka, který se snaží citově stabilizovat a najít vlastní

životní cestu, jsou všechny takové tragédie tvrdou ránou. Jako dítě jsem byl velice zvláštní. Navíc nikdo z mé rodiny neměl s divadlem ani uměním nic společného, žádné nadšení pro kulturu v mém okolí prostě neexistovalo. Takže byl každý překvapen, ne-li přímo šokován, když jsem propadl divadlu. Všechno tohle mě ale přimělo víc a víc usilovat o úspěch.“

Quilter zjistil, že už nepotřebuje celebrity nebo kulisy divadelního zákulisí, stačilo se dívat kolem sebe. Ve skvělém monodramatu *Just the Ticket* (2011) zobrazil upovídanou šedesátnici Susan, která vyrazí do Austrálie, aby si připomněla dávné mládí. Vážné téma osamělé ženy, s kterou nikdo nevydrží, zaobaluje do humoru zcela nenásilně. Její eruptivní bláznivé monology působí stejně, jako když v hudbě trylkující melodii podbarvuje temná basová linka. Když se pak Quilter v *Herečce* (2013) vrátil k divadelnímu tématu, už nevyprávěl příběh plný lesku a bizarnosti, ale v prázdné šatně nechal zasloužilou umělkyni při posledním představení Čechovova *Višňového sadu* rozloučit se s kariérou. Quilter zde balancuje mezi vážnou a lehkou komedií tak

silně, že by člověk čekal, kdy upustí od své posedlosti smíchem a vstoupí na pole psychologického dramatu. Avšak zatímco se nikdy nebránil vykročit k čisté frašce (jako třeba v *Ránu poté* z roku 2012), na pole vážného dramatu nevzkročil nikdy. Ačkoli se k němu přiblížil, a to právě v již zmíněných „experimentech“ jménem *4000 dnů* a *Trhni si, otče!*.

Dějště obou dramát (hala v pohřebním dekoru a nemocniční pokoj), stejně jako jejich výchozí situace (probuzení z kómatu se ztrátou paměti a fiktivní pohřeb syna, který je závislý na drogách) naznačuje, že Quilter s psychologickým dramatem minimálně koketoval. Ukázalo se však, že mu jeho bezstarostný styl, jakožto i skoro až obsesivní potřeba každou vážnější věc nakonec shodit vtípem, neumožňuje, aby transformaci dotáhl. Ostatně ani o ni neusiloval, neboť byla v přímém rozporu s jeho názorem na divadlo i na sebe. „Myslím, že jsou ve skutečnosti jen dva druhy dramatiků: dramatici-umělci a dramatici-baviči. Neil

Simon, Noël Coward a další patří do druhé skupiny. Jejich hlavním cílem bylo oslovit co nejširší publikum a umožnit mu prožít v divadle krásný večer. Jiní spisovatelé usilují především o sdělení nějakého poselství, komentují současné poměry či svým dílem proklamují nějaká prohlášení. Kolik jejich práci zhlédne lidí, nepovažují za důležité. To není můj případ. Mým ústředním cílem vždy bylo bavit lidi. Chci, aby mé hry vidělo co nejvíce lidí, chci jim vždy poskytnout výborný zážitek. To neznamená, že se vyhýbám seriózním tématům, že svými hrami nechci nic sdělit. Na počátku každé z nich však vždycky byla především základní autorská intence rozesmát diváky.“ S oběma hrami sice zaznamenal úspěch, ale ne tak masivní, jak byl zvyklý: *4000 dnů* se kromě našeho uvedení dočkalo inscenace v Londýně, São Paulu, Filadelfii a Hamburku. *Trhni si, otče!* v původní verzi pro 6 postav hráli v Londýně a poté jsme ji v nové verzi pro 3 postavy nasadili do repertoáru my.

Přepracovávání svých starších textů (komorní verze se dočkala také *Je úchvatná!* či *Herečka*) je nejen známkou Quilterova obchodního ducha, ale také první vlaštovkou jeho tvůrčí krize. Autorský blok na Quiltera dopadl krátce po *4000 dnech* a *Trhni si, otče!* a překonal ho až v roce 2018 *Bestsellerem*. „Dva roky jsem nebyl schopen napsat hru. Nemohl jsem v sobě najít ani vnitřní motivaci, ani vhodný nápad. Když jsem o tom jednou přemýšlel, napadlo mě, jestli náhodou nemám autorský blok. Hned poté jsem si se svým iPadem sedl na gauč a začal na internetu vyhledávat, co přesně autorský blok je. Našel jsem dokonce i videonávody, jak takový problém řešit. Jedna rada, na kterou jsem při brouzdání narazil, zmiňovala ozdravné pobyty pro spisovatele, kteří potřebují ‚znovuobnovit svou kreativitu‘. To mi vnučilo nápad – napíšu hru o spisovateli s autorským blokem, který

na takový pobyt vyrazí.“ Z *Bestselleru* je primární terapeutický záměr znát a čtenář se po jeho přečtení především raduje, že terapie zabrala.

Následovala proto zatím poslední Quilterova hra *Vejšlap* (2018), která je výsledkem spontánního psaní bez plánu (viz rozhovor s Quilterem otisknutý v tomto programu) a tedy výrazem dalšího, tentokrát úspěšnějšího, pokusu překonat krizi. Krize tolik typická pro období, v němž se náš život více méně nedobrovolně láme do další děsivé fáze, se logicky stala hlavním tématem hry. Přestože je toto téma obsažené v každé myšlence, ba i v každém vtipu, čtenáře nejdřív uhrane zběsile svištící dialog v duchu rané Quilterovy tvorby. Jeho dialogická jam session udělala z činoherního textu hudební partituru, v níž se nepřetržitě v nejrůznějších tóninách a rytmech prolínají tři

dennímu výletu další tolik potřebný dějový prvek a situační rámec. Propojením obou verzí se nám, jak doufáme, podařilo opět vstoupit na onu hranu mezi komedií a dramatem, která Quiltera do Ungeltu přivedla a která mu – dle našeho názoru – sluší nejvíc.

Vejšlapem se Quilter sice vrátil zpět ke svým komediálním základům, ale prostotou, s jakou to učinil, překvapil. Jen tak pro radost si napsal hru, která nechce nic jiného, než šířit radost dál. Něco takového může mít značně léčivé účinky. Pokud většina psychologů radí směřovat svou krizi středního věku směrem k nalezení tzv. „osobní pohody“, kterou definují jako „přetrvávající emoční stav, ve kterém je reflektována celková spokojenost člověka s vlastním životem,“ měli by Quilterův *Vejšlap* předepisovat jako podpůrné vitamíny. Sílu těchto vitamínů jsme objevili nejen my, ale také divadelníci v Polsku, Finsku a Nizozemí, kde *Vejšlap* připravují (v jednání jsou také premiéry v Německu a Británii). Jak se zdá, o žádné placebo nejde.

Napsal Pavel Ondruch.

rozdílné mužské hlasy. Skoro až sitcomový rozhovor přeplněný tzv. „punchlines“, tj. replikami, které mají vzbudit divákův smích, postrádá zásadnější dějové zvraty, komplikované situace či dokonce vyklenutý příběh. Spíš než o sofistikované zpracování archetypální iniciační cesty za poznáním se tak jedná o hravou biofilní ptákovinu, vyžadující především herce kypící charismatem, vtipem, energií a v neposlední řadě řemeslem.

Je zřejmé, že ve *Vejšlapu* Quilter opustil harmonickou vyváženost humoru a psychologie *Dnů* i *Otce* a stvořil žánrově přímočařejší komedii. Přesto se mu svár mezi vážným tématem a komedií v průběhu spontánního psaní nepodařilo usmířit a vznikly dvě odlišné verze textu. První Quilter lapidárně popisuje jako „smutnou“. V dlouhém textu dominuje téma smrtelnosti a bezútěšné životní deprese Tonyho a Daniela. Stylotvorná jednoduchost a často i banalita opisující ze současného světa „small-talku“ se tluče s psychologicky ambicióznějšími snahami. V druhé „veselé“ verzi, která je mnohem kratší a sevřenější, Quilter temné nálady svých postav vyškrtal. Výšlap na horu tam sice stále je rituální poctou zemřelému kamarádovi, leč pro všechny tři postavy je to jen způsob, jak se vyrovnat s krizí středního věku, nikoliv záminka k propadům do sebevražedných depresí.

Naše inscenace vychází z druhé verze. Se svolením autora však využívá jeden vyškrtnutý motiv z verze první – deník s Tonyho mnohoznačnou úvahou. Nešlo jen o to prohloubit postavu v druhé verzi indiferentního Tonyho, ale také o to dodat dvou-

Režisér
Pavel Ondruch

ROZHOVOR

s PETEREM
QUILTEREM

Není to ani rok, co jste k nám přijel na světovou premiéru své hry *Trhni si, otče!* – jak na celý váš výlet do Prahy a do Ungeltu vzpomínáte?

Strávil jsem v Praze překrásné chvíle. Divadlo Ungelt se ke mně chovalo úžasně, připadal jsem si jako opravdu výjimečný host. Byl jsem opravdu šťastný. V některých zemích jsou rádi, když na premiéru přijede autor, v některých se naopak o to vůbec nezajímají. Je krásné, když je člověk přijatý s otevřenou náručí... V Ungeltu jsem se cítil jako součást vaší divadelní rodiny.

Jak na vás působil prostor Divadla Ungelt? Vyhovuje komorní scéna vašim textům?

Mám rád intimní prostor, kde jsou herci skoro na dosah divákovi. Vždycky jsem měl takové scény rád. Píšu docela dost her pro malé obsazení (pro tři herce) a Ungelt je pro takové hry ideální. Zároveň mě ale těší to, že jezdí na zájezdy na větší scény mimo Prahu. Na Ungeltu je nejlepší atmosféra. Jeho diváci jsou inteligentní, svému divadlu fandí, a jeho zaměstnanci jsou milí a přátelští. Pro autora to je perfektní místo k tomu, aby představil svou práci. Nejraději bych v Ungeltu měl novou premiéru každý rok!

***Trhni si, otče!* jste viděl třikrát po sobě. Jak se během těch tří večerů proměňoval váš názor na inscenaci?**

Trhni si, otče! je obtížná hra, protože se neustále pohybuje mezi komedií, dramatem, tragédií a fraškou. Dosáhnout správné rovnováhy je mimořádně těžké, ale v Ungeltu se to podařilo. Režie inscenace i herci byli prostě perfektní. Nálada i rytmus inscenace – to vše bylo přesně takové, jaké být mělo. Ohromilo mě to. Zvlášť spokojený jsem byl s reakcemi publika. Navzdory vážnému tématu se diváci smáli. Úžasný zážitek!

Co si z představení nejvíce pamatujete?

Intimní atmosféru, skvělé herce a režiséra, který podle všeho dokonale rozumí mým hrám. Ungelt bylo první divadlo, kterému jsem tuto hru nabídnul a bylo skvělé, že ji ve světové premiéře uvedlo.

***Vejšlap* se už svým námětem vymyká vaší předchozí tvorbě. Není z divadelního prostředí, nevystupuje v něm žádná ženská postava, je o sportu, dokonce o přírodě... Je v tom nějaký záměr? Vstupujete do další tvůrčí etapy?**

Vejšlap byl pro mě zajímavý experiment. Nic jsem neplánoval, vůbec nic. Prostě jsem si jedno odpoledne sedl k počítači a psal. Začal jsem rozhovorem dvou mužů, k nimž po chvíli přibyl další. Následující tři dny jsem v psaní pokračoval, aniž bych po sobě cokoli četl. Čtvrtý den jsem se vrátil k prvním stránkám. Zkoumal jsem, jestli se v nich nenachází zárodek nějakého příběhu. Tři odlišní muži tam reflektovali své životy i přátelství. Napadlo mě, že se Tito muži budou snažit zdolat kopec. Celý text jsem pak této situaci přizpůsobil. Později jsem z jejich výslapu udělal tryznu za zemřelého přítele. Cesta na horu je tak i cestou k jejich emocím... Ztráta, život, láska, přátelství... Vůbec netuším, proč jsem o těchto tématech začal psát nebo jak mě jednotlivé postavy napadly.

Prostě jsem bez plánu a bez rozmyslu napsal, co mi přišlo na mysl. Myslím, že i proto je tato hra velmi živá a přirozená. Je čirým výrazem obyčejné imaginace.

Existují dvě verze této hry. Proč jste se tu první rozhodl přepsat a stvořit verzi druhou?

Mé hry se hrají ve 40 různých zemích a jednotlivé kultury se odlišují třeba už jen technickými možnostmi tamních divadel. Proto často vytvářím více verzí svých her. Můžu sice napsat hru pro 6 postav, ale mnoho divadel si takové obsazení nemůže dovolit. A tak pro ně napíšu druhou verzi s menším obsazením. Anebo můžu napsat hru, která mísí komedii s tragédií a některým divákům taková směs nebude vyhovovat (například divákům z Německa). A tak pro ně napíšu další verzi, která je v žánru mnohem jednoznačnější – buď je komedií, nebo tragédií. Nevadí mi přepisovat své texty. Chci, aby se dostaly k co největšímu počtu lidí. Stačí k nim proto přistupovat jako ke kuchařskému receptu – někdy je třeba přidat speciální ingredience, někdy zas dát některé pryč.

Když jsme v taxiku po cestě na letiště debatovali o *Vejšlapu*, do role Jacka jste navrhnul Petra Stacha. Co vás k tomu vedlo?

Petr hrál v obou mých hrách uvedených v Ungeltu (*4000 dnů a Trhni si, otče!*). Je velice chytrý a zároveň velice pohledný herec. Proto mě hned napadlo, že by byl pro Jacka ideální. Když sleduji herce, který se mi líbí, hned se mu snažím najít roli v dalších svých hrách. Doufám, že se v nich bude Petr i nadále objevovat.

Jak se vy sám potýkáte se středním věkem (pokud se s ním vůbec potýkáte)?

Jsem s tím v pohodě. Řekl bych, že slova a pocity, které jsem vložil do svých postav, nejsou moje vlastní. Pravděpodobně jsem to všechno slyšel a odpozoval od lidí kolem mě. Anebo jsem si to všechno od základu vymyslel. Co se týče mého života, nevidím žádný rozdíl mezi mládím a stářím. Pořád je to jeden život, vždy komplikovaný a vždy zajímavý, v němž se vždy snažíte dosáhnout štěstí.

V čem je stárnutí krásné?

Čím více stárnete, tím jste k sobě upřímnější. Víte už, kdo jste a co chcete. A máte mnohem méně trpělivosti s blbostma. Bez ustání se už nepachtíte za úspěchy, dokážete si totiž konečně dopřát odpočinek. Je to příjemná část života. Přejete si sice být stále mladí a krásní, ale jste také rádi, že se už nemusíte v jednom kuse za něčím hnát a propadat u toho panice.

Tony přemýšlí, jakou by si na pohřbu nechal zahrát písničku. Jakou písničku byste si zvolil vy?

Neplánuju umřít.

Jakou roli hraje přátelství ve vašem životě? Dle vašich her, včetně *Vejšlapu*, se zdá, že obrovskou...

Jak už jsem se přiznal, *Vejšlap* vznikl úplně bez rozmyslu. Rozhodně jsem tedy nechtěl napsat hru o přátelství. To z toho vyplynulo samo od sebe. Překvapilo mě to. Vážím si svých přátel, na druhou stranu si ale maximálně užívám chvíl, kdy jsem sám, nebo jen se

svými psy. Takže ne, ve skutečnosti pro mě přátelství zas tak velké téma není.

Chodíte také na túry?

Nikdy!

Kdybych měl stručně popsat vaše hry, řekl bych: okouzující lehkost. Jak byste je popsal vy?

Nemám žádný promyšlený autorský styl kromě toho, že se ve všem snažím najít nějaké komediální prvky. Proto mají všechny mé hry příchut „lehké komediálnosti“. Někdy ale napíšu i něco naprosto odlišného. Například *Na konci duhy* o Judy Garland je tragédie. Takže styl hry vždy závisí na jejím tématu. Pokud se mi zdá, že výchozí idea ke hře, kterou se chystám napsat, působí fraškovitě, píšu frašku. Pokud se mi naopak zdá, že by z toho mohlo vzniknout emotivní drama, tak napíšu emotivní drama. Vede mě příběh – to on je můj vládce. Píšu tak ve stylu, jaký si žádá námět. Ale navzdory tomu, co jsem právě řekl, v naprosté většině stvořím hru, která divákům umožní od srdce se zasmát.

Kdo je váš typický divák?

Každý. Chci psát hry, které osloví všechny – vzdělané, nevzdělané, bohaté, chudé, šťastné, smutné, Američany, Východoevropany, Afričany, Asiaty... Píšu pro všechny.

V kinech právě s úspěchem promítají film *Judy*, který vychází z vaší hry *Na konci duhy*. Jak jej vnímáte?

Je to dobrý film s úžasným oscarovým hereckým výkonem Renée Zellweger. Avšak mou hru pro účely filmu dost změnili. Z toho je mi trochu smutno. Přál bych si, aby ten film byl více jako má hra. Ale chápu, že scénárista chtěl odvést i svůj kus práce. Navíc film je úplně jiné médium než divadlo, což mnohdy nutně vede k dost radikálním úpravám původního textu. I přesto jsem si film většinou užíval. Zaplatili mi opravdu velmi dobře a myslím, že úspěch filmu povede k mnoha dalším novým inscenacím mé hry – a to je ta nejlepší odměna.

Co je ve vašem životě i v práci nového od té doby, co jsme se neviděli? Na čem zrovna pracujete?

Posledních 12 měsíců jsem nic nového nenapsal. Chtěl jsem si dát pauzu a přečíst spoustu knih. Plánuji ale, že bych mohl něco nového napsat v létě. Po Ungeltu nazkouší *Vejšlap* několik dalších divadel a já se chystám všechny inscenace zhlédnout. Možná mi to pomůže rozhodnout se, jaký druh hry chci tentokrát napsat. Anebo si sednu ke svému počítači, začnu zase psát bez jakéhokoli plánu a uvidím, co to přinese...

Rozhovor v únoru 2020 vedl a posléze přeložil Pavel Ondruch.

Ukázka z knihy Michala Hrdličky,
Juliána Kurice a Marka Blatného

KRIZE STŘEDNÍHO VĚKU

(vyšlo v roce 2006 v nakladatelství Portál)

Velmi dlouho se věřilo, že životní období mezi 35. a 50. rokem života je výhradně časem vrcholného životního rozmachu. Člověk má za sebou dokončené vzdělání a profesní výcvik a získal pracovní a životní zkušenosti, které mu umožňují vystoupat na vrchol profesionální kariéry i osobních met. Balzac toto očekávání shrnul v aforismu: „Muž má zmoudřet do třiceti a zbohatnout do čtyřiceti, jinak nemůže od života nic čekat.“

Jedinou námitku zřejmě přinesl skeptický filozof Arthur Schopenhauer, který již v 19. století napsal: „Z hlediska životní síly lze člověka do šestatřiceti let přirovnat k tomu, kdo žije z úroků; co dnes vydal, je tu zítra opět. Ale od tohoto bodu je naším analogem rentiér, který začíná sahat na svůj kapitál.“

K obratu v nazírání na tuto periodu lidského života došlo teprve v šedesátých letech 20. století. V roce 1965 publikoval psychoanalytik Elliott Jacques zásadní přelomový článek, který nazval „Smrt a krize středního věku“. V této práci poprvé pojmenoval a také definoval krizi středního věku. Podle jeho metafory je to „období, kdy se růst mění ve stárnutí“. Je to doba, kdy člověk dosáhl určitého životního postavení a zisků, ale zároveň si začíná klást otázku: Jak dále? To, čeho dosáhl, ho nenaplnilo, jak očekával. Ba naopak –

bud' pociťuje chronickou nudu a nedostatek stimulujících podnětů, nebo se dokonce cítí bolestně zajat v pasti dosavadní životní cesty. Najednou si uvědomuje, že je smrtelný, že doba před ním se krátí, a možná je kratší než ta, kterou už má za sebou. Výsledkem je stav vnitřní nepohody, nejistoty, nerozhodnosti až paniky. (...)

To, že se pojem krize středního věku objevil a ujal tak pozdě (a to jen v rozvinutých zemích), zřejmě souvisí s možností volby a osobní svobody. Krize středního věku je krizí nastoupené životní dráhy, úzkostným pocitem, že se přiblížil bod obratu – bod, za nímž už nebude reálné učinit žádnou významnou životní změnu, protože na ni člověk bude příliš starý nebo nebude mít dost sil. Toto zastavení na cestě životem však může nastat pouze tam, kde existují alternativy; tam, kde lze reálně zvolit jinou životní cestu.

Byla to právě šedesátá léta, která západní civilizaci najednou přinesla alternativní životní styly a inspirace. Rockovou hudbu, poezii beat generation, emancipaci mladé generace, sexuální revoluci, studentské revolty, příklon k východním kulturám. Mnozí pamětníci si dodnes myslí, že to byla jedinečná, neopakovatelná dekáda svobody v celé historii lidstva. A někteří dodávají, že další takové období nastalo v devadesátých letech 20. století v souvislosti

s pádem železné opony, liberální vládou prezidenta Billa Clintona a rozvojem internetu, e-mailu a letecké dopravy. Na rozdíl od šedesátých let, která pozvolna přešla do nanicovatých let sedmdesátých, tady jsme poznali jasně, kdy devadesátá léta skončila: 11. září 2001.

V Česku jsme neprožili šedesátá léta tak bezproblémově, jako je mohli prožívat v západních zemích. Byla to i u nás léta naděje, kulturního vzestupu a povznášejícího boje s mocí – ale také hořkého konce s lámáním charakterů, masovou emigrací a rezignací. Zcela jinak to však bylo v devadesátých letech. Stala se naší velkou příležitostí a ti, kdo chtěli a byli schopni, si je mohli užít stejně jako kdokoli na západ od našich hranic. Zpětně lze konstatovat, že to bylo také poprvé v naší novodobé historii, kdy perioda svobody a celkového vzestupu neskončila tragicky.

A tato dekáda nebývalého rozkvětu k nám vnesla západní životní styl, západní pojetí kariéry a společenského života. A spolu s tím založila i základy pro krizi středního věku.

(...)

V období středního věku vystupují do popředí zcela jiná témata než dříve. Přímalá linie, která jedince vedla bezpečně po více než dvě desetiletí od dospívání přes ranou dospělost, se láme. Hodnoty, cíle a někdy i způsob života, dosud samozřejmé, se ocitají v centru pochybností a introspekce, neboť se zdá, že již přestávají vyjadřovat aktuální životní situaci.

Před jedincem se otevírají nové vývojové úkoly a životní témata, z nichž některá jsou ve zřetelném konfliktu s dosavadními hodnotami a cíli. Následující tabulka shrnuje vývojové úkoly pro období středního věku.

Témata a úkoly středního věku:

Akceptovat nezvratnost krátkého se času:
změny v pohledu na svět

Akceptovat stárnoucí tělo

Rozvinout zralý partnerský vztah a zralou sexualitu

Přehodnotit rodinné vztahy: akceptovat odchod dětí z rodiny

Akceptovat obrat rolí ve vztahu k vlastním stárnoucím rodičům

Rozvinout přátelství středního věku

Nová profesní role učitele mladší generace a plánování důchodu

Dát hře a koníčkům jiné významy

Stát se prarodičem

(...)

Gail Sheehyová se domnívá, že střední věk a jeho krizi lépe zvládají ženy než muži. Už v úvodu knihy Průvodce dospělostí: šance a úskalí druhé poloviny života píše: „Většina žen po třicítce pocítuje stále větší pohodu při zvládání svých vícenásobných rolí. Muži naopak pocítují stále větší nevyváženost. Mnozí zápasí s tím, co znamená být mužem a jak se s tím vyrovnat, aniž by se člověk stal neandrtálcem nebo podlehl tomu, co někteří s odporem nazývají feminizací v podstatě všeho. Během posledních dvaceti let se ženám otevíraly stále nové možnosti, ale současně se zhroutilo mnoho struktur, na nichž byli muži závislí. (...) Střední věk je oním metafyzickým bodem, kdy poznáváme, že nadešel konec neo-mezených nadějí a že mnoho z těch špatných věcí, které se nám přihodí, nemůžeme ovlivnit. V období, v němž ztrácíme iluze, začleňujeme do svého systému pravdy, které nás tíží a které jsou během přechodného období příčinou, že se cítíme staří. Měli bychom však také poznat, že máme stále větší kontrolu nad těmi dobrými věcmi, které nás potkávají. Právě díky tomu je možné se mít dobře i ve čtyřiceti. V té době už víme, co potřebujeme a co se nám líbí. Máme prostě více zkušeností, vyšší pohotový příjem a více času k tomu, abychom investovali do vyhovujících životních struktur vhodných pro toto období; navíc dovedeme také lépe komunikovat s lidmi, umíme o něco požádat a dostat přesně to, co potřebujeme. Co se týče zvládání oněch špatných věcí, měli bychom mít už slušnou zkušenost, jak se stavět k životním přechodům. Co jsme se naučili? Jaké strategie se osvědčily? Které se nám vymstily? Číňané mají pěkné přirovnání: Má-li člověk dosáhnout dlouhého a vyrovnaného života, musí nejprve obrousit ostré obranné hrany a stát se spíše kuličkou, dobře zaoblenou a schopnou kutálet se životem nahoru i dolů, ať už se děje cokoli.“

Výňatky jsou z první kapitoly (Krise středního věku a česká společnost) a druhé kapitoly (Období, kdy se osobní růst mění v stárnutí) – obě napsal Michal Hrdlička.

TURISTIKA, VYSOKOHORSKÁ TURISTIKA, TREKING

PĚŠÍ TURISTIKA

Turistika je zájmovou činností jednotlivců anebo organizovaných skupin (KČT, KST, PTTK aj.) sloužící k poznávání krajiny, památek a lidí. Prvními „turisty“ byli s velkou pravděpodobností starověcí cestovatelé, na které navazovali poutníci vydávající se na náboženské poutě do Říma, Jeruzalému, Santiaga de Compostely či do Mekky.

U nás byl asi nejznámějším turistou Jan Amos Komenský. Ten mimo jiné řekl: **„Na světě jsme proto, abychom chodili“**. Pravděpodobně nejznámějším a nejstarším dosud známým turistou (vysokohorským turistou) byl ledový muž – Ötzi, paleolitický lovec, jehož mumifikované tělo bylo nalezeno v Ötztalských Alpách na pomezí Itálie a Rakouska. Cílem jeho snažení však nebyla relaxace a poznávání neznámého, nýbrž lov a obstarání obživy.

Turistika je pramátí všech dalších disciplín, která se vyvíjela s tím, jak člověk pronikal hlouběji a výše do hor a jak se vyvíjela turistická výbava a turistické či lezecké dovednosti. Člověk se tak učil překonávat stále těžší terény a vyšší vrcholy. Dnes je z turistiky doslova průmysl. Vznikla spousta chat, hotelů a bivačů, tisíce kilometrů značených turistických tras či zajištěných cest. Výrobou turistického či lezeckého ošacení, jisticích pomůcek či bivačovacího vybavení se živí desítky firem.

Turistika v dnešním pojetí začala vznikat v 17. a 18. století. V Alpách, ve Vysokých Tatrách a v dalších horských oblastech probíhaly první vycházky do hor. První turisté však využívali obvykle stezek pastevců anebo zlatokopů. Teprve později, v 19. století, začaly vznikat značené turistické trasy. U nás v Sudetech, za hranicemi v Alpách, na dnešním Slovensku první turistické značky vznikaly v okolí Sitna ve Štiavnických vrších.

Specifickou disciplínou jsou etapové pochody, které trvají řady dní, ale turista si s sebou nenese žádné bivačovací aj. potřeby. V podstatě se jedná o řetězec jednodenních túr z lože do lože. Přesto někteří autoři zaměňují etapové pochody s trekem.

DEFINICE

Pěší turistika je nejstarší formou turistiky. Provozována je v nížinných oblastech a v podhůřích nebo nižších horských polohách nevystupujíc nad přirozené pásmo lesa. Túry vedou po širokých cestách, chodnících a pěšinách ve snadném a neexponovaném terénu. K pěší turistice není zapotřebí žádných jisticích a dalších pomůcek. Obvykle se jedná o krátké, maximálně jednodenní trasy bez další potřebné výstroje.

HORSKÁ ČI VYSOKOHORSKÁ TURISTIKA

Vysokohorská turistika je pro území bývalého Československa pravděpodobně poměrně specifickou disciplínou. V zahraničí je tato disciplína v širším pojetí chápána jako horská turistika. Co to taková horská (vysokohorská) turistika je? V odborné literatuře existuje spousta definic, ty jsou však mnohdy nejednoznačné. Zjednodušeně se dá říci, že existuje tolik definic, kolik existuje autorů. Laik z toho má hlavu doslova zamotanou.

Horská (vysokohorská) turistika probíhá v horských až velehorských terénech. Tedy ve středních až velkých nadmořských výškách. Turistické trasy tady vedou mnohdy i v exponovaných (avšak nehorolezeckých) terénech, takže pohyb tady vyžaduje od vysokohorského turistu řadu dalších dovedností.

Jedná se o jednodenní túry, na které je však nutno počítat s dodatečnou výstrojí – teplé oblečení pro případ změny počasí, jistící pomůcky aj. V nejobtížnějších úsecích vysokohorských tras musí turista totiž zvládnout základy jištění sebe či skupiny. Některé úseky jsou zajištěny umělými jistícími pomůckami. Obtížnost takovýchto úseků však nepřesahuje I., jen ve výjimečných případech II. stupeň UIAA. K nejpobulárnějším vysokohorským trasám v našich zeměpisných šířkách tak patří Tri kopy a Baníkov v Západních Tatrách či pobulární Orlí stezka v polských Tatrách.

Někteří autoři k vysokohorské turistice řadí i via ferraty. Ty však vedou i v těžších terénech než II. st. UIAA. Ty nejtěžší zasahují do terénů klasifikovaných až 5. stupněm UIAA. Jistě, jsou tady umělé jistící pomůcky, to na obtížnosti ale nic nemění. Via ferraty (německy klettersteigy) tak představují vrcholnou formu vysokohorské turistiky, přestože většina rysů by je řadila spíše k horolezectví, resp. sportovnímu horolezectví.

DEFINICE

Horskou – vysokohorskou turistikou je turistika ve vysokohorském prostředí nad přirozeným pásmem lesa. Túry vedou i v poměrně velkých nadmořských výškách, nepřekračují ale hranici sněžné čáry. U vysokohorské turistiky technická obtížnost túry nepřesahuje II. stupeň UIAA a není nutno při ní bivakovat.

TREKING JAKO KRÁLOVSKÁ DISCIPLÍNA TURISTIKY

Treking je zcela právem nazýván královskou disciplínou turistiky. Navíc je jakýmsi spojovacím můstkem mezi pěší turistikou a vysokohorskou turistikou. Treking (z anglického trekking, a protože česká pravidla ani slovník spisovné češtiny tento výraz neřešil, dovolili jsme si „zapsat“ se do české slovní zásoby upraveným slovem treking) je ve své podstatě vícedenní túrou s jedním anebo více bivaky, která vede jak v horském a velehorském terénu, tak i v nížinách.

Vedle dodatečné výstroje a jistících pomůcek musíme nést i bivakovací výstroj se stanem a spacím pytle. Neklamným rysem každého trekaře je tak velký a naditý batoh...

K nejpobulárnějším trekovým trasám v našich končinách tak patří hřebenovky Nízkých Tater, Velké Fatry, Západních Tater, přechod Jeseníků, Rychlebských hor či Krkonoš, v Rumunsku jsou pobulární hřebenovky pohoří Retezat, Fagaraš, Paring, na Ukrajině hřebenovka Černé hory, polonin Svidovec, Krásna, Boržava a řady dalších. Ve Skandinávii existuje například Královská stezka, krásná trasa přes náhorní planinu Hardangervidda v jižním Norsku a velká řada dalších.

DEFINICE

Treking je královskou disciplínou turistiky. Jedná se o pochod se zátěží a s minimálně jedním bivakem. Trasa treku může vést ve vysokohorském i nížinném prostředí, technická obtížnost nepřesahuje I. až II. st. UIAA.

Výňatek je z článku Otakara Brandose z časopisu Treking; v plném znění ho najdete na této webové adrese:
<https://www.treking.cz/treky/alpinismus-treking-turistika.htm>

V Divadle Ungelt můžete v sezóně 2023/2024 dále vidět

BRÁCHA
SIMON GRAY, dva muži a jedna žena. Osudový milostný trojúhelník v průběhu dvaceti čtyř let. Komorní rodinná sága slavného britského dramatika. Hrají Marek Němec, Igor Orozovič a Veronika Khokhlova (za dvojroli Anity a Wendy se umístila v širší nominaci na Cenu Thálie 2023). Režie Pavel Ondruch.

CESTA K VODOPÁDŮM
LEE BLESSING, po bolestném rozvodu přišel i o milovanou nevlastní dceru. Dokáže to napravit? Fascinující jevištní road-movie o hledání cesty k sobě i tomu druhému. Hrají Jiří Langmajer (za roli Opičáka se umístil v širší nominaci na Cenu Thálie 2022) a Anežka Šťastná. Režie Michal Dočekal. Inscenace není vhodná pro děti do 16 let.

DEŠTIVÉ DNY
KEITH HUFF, drsní chlapíci Denny a Joey jsou parťáky u chicagské policie. A velcí přátelé – každý problém dokáže vyřešit. Až do teď... Strhující kriminální drama ve světové premiéře hrály filmové hvězdy Daniel Craig a Hugh Jackman. Hrají Richard Krajčo a David Švehlík. Režie Janusz Klim-sza. Inscenace není vhodná pro děti do 16 let.

DOBROU NOC, MAMI
MARSHA NORMAN, Jessie se rozhodla. Zbývá už jen vše svěřit matce... Strhující psychologické drama, které v roce 1983 získalo Pulitzerovu cenu. Hrají Tatjana Medvecká a Lucie Štěpánková. Režie Vít Vencel.

DOVOLENÁ PANÍ JOSEFY
DANY LAURENT, žádné manželství není v takových troskách, aby ho jedna svérázná hospodyně nedokázala zachránit. Úspěšná francouzská komedie o tom, jak umí být život krásný a zábavný, i když to tak někdy nevypadá. Hrají Jitka Smutná, Tereza Nekudová a Radek Valenta nebo Ondřej Novák. Režie Milan Schejbal.

HOUSLE
DAN MCCORMICK, doposud se oba bratři protloukali newyorskými ulicemi jen těžko. Všechno se ale může změnit. Zlodějčkovské komediální drama o dvou bratřích a jejich rodinném příteli, kde naděje na lepší život odhalí pohnutou rodinnou minulost i sílu charakterů. Hrají Milan Hein, Jiří Langmajer a Pavel Liška. Režie Ladislav Smoček.

KRÁSNÁ VZPOMÍNKA
STEPHEN TEMPERLEY, jaké to je být pianistou nejhorší zpěvačky všech dob? Bizarní příběh Florence Foster Jenkinsové plný živě hrané jazzové i operní hudby. Hrají Bára Štěpánová (za roli madam Jenkinsové se umístila v širší nominaci na Cenu Thálie 2022) a Ondřej Brousek. Režie Martin Čičvák.

MISS DIETRICH LITUJE
GAIL LOUW, matka a dcera. Regina Rázlová jako MARLENE DIETRICH a Simona Postlerová jako MARIA RIVA ve strhujícím rodinném souboji. Láska a sebeláska. Zlatý prach slávy a neúprosný čas. Věčná bitva s minulostí. Kdo zvítězí? Režie Radovan Lipus.

NADECHNOUT SE ŽIVOTA
DAVID HARE, manželka a milenka. Nastal čas osvobodit se od muže, který je opustil. Psychologická hra slavného britského dramatika. Hrají Tereza Brodská a Jitka Smutná. Režie Pavel Ondruch.

PAN HALPERN A PAN JOHNSON
LIONEL GOLDSTEIN, u hrobu paní Florence se setkají dva staří muži, pan Halpern a pan Johnson. Jednoho z nich čeká velké překvapení... Hra měla

světovou premiéru v Londýně a svou poslední roli v životě si v ní zahrál Sir Laurence Olivier. Divadlo Ungelt ji uvádí s Petrem Kostkou a Františkem Němcem. Režie Ladislav Smoček.

PŘÍBĚH ZE ZOO
EDWARD ALBEE, když nemáte vztah k lidem, měli byste někde začít. Třeba na lavičce v Central Parku po cestě ze zoo... Sugestivní dílo génia amerického dramatu. Hrají David Švehlík a Ondřej Brousek. Režie Jiří Pokorný.

PŘÍTELKYNE
JEN SILVERMAN, „Rozvedená padesátnice hledá spolubydlící. Zn: Klidný podzim života.“ Na inzerát odpoví Robyn, akorát je pravý opak toho, co si Sharon přála... Dojemná komedie, v níž se usedlá domácnost kdesi v zapadákové ořeše v základech. Hrají Alena Mihulová a Jitka Smutná. Režie Tereza Karpianus.

PSTRUZI
EDOARDO ERBA, dopis konečně našel svého adresáta. Změnil život automechanikovi, jeho ženě i dělníkovi z místní továrny. Italská komedie o obavách, kterým lze čelit jen s humorem. Hrají Pavel Liška, Jaromír Dulava a Alena Mihulová. Režie Jakub Šmíd.

ROZPRÁVY MILANA HEINA
Talk-show, ve které spolu rozprávějí principál našeho divadla Milan Hein a jeho dva pokaždé jiní herečtí kolegové. Pořad natáčí Český rozhlas Dvojka.

SKOŘÁPKA
MARCIN SZCZYGIELSKI, v zapadlé knihovně se schází nesourodá dvojice. Zakřiknutá knihovnice a suverénní zlatokopka. Co přinese toto setkání? Komedie o nečekaném přátelství a cestě ke svobodě. Hrají Alena Mihulová a Petra Nesvačilová. Režie Pavel Ondruch.

SKLENĚNÝ STROP
DAVID HARE, dva rozdílné světy, dva nesmiřitelné přístupy k životu a jeden společný pocit viny, kterého se nejde zbavit. Fascinující střet dvou silných osobností, které se nedokáží přestat milovat, ačkoli je všechno proti. Hrají Tatiana Dyková, Jiří Langmajer, Matěj Pěvrátil nebo Vladimír Pokorný. Režie Vít Vencel.

SLEPICE NA ZÁDECH
FRED APKE, muž zapomněl na její narozeniny. Je to dostatečný důvod k vraždě? Bláznivá groteska o šílenství, k němuž vás dožene manželství. Hrají Tatiana Dyková, Vojtěch Dyk a Radovan Klučka. Režie Jaromír Dulava.

STAŘÍ MISTŘI
GER THUIS, dva bratři. Oba herci. Jeden slavný a úspěšný – František Němec, druhý celý život v jeho stínu – Milan Hein. Nizozemská tragikomedie z divadelního zákulisí. Režie Milan Schejbal.

STŮL PRO DVA
STEWART PRINGLE, Denise a Harry jsou ze stejného městečka, ale přesto se skoro neznají. Až dosud... Něžná komedie o lásce ve zralém věku. Hrají Alena Mihulová a Dalibor Gondík. Režie Pavel Ondruch.

TANEČNÍ HODINY
MARK ST. GERMAIN, jak naučit tančit autistického profesora, který nemá rád doteky? Stačí ho poslat k tanečnici s nohou v ortéze... Romantická komedie o sblížení dvou samotářů, jejichž silná vůle možná překoná i nepřekonatelné. Hrají Miroslav Táborský a Petra Nesvačilová. Režie Pavel Ondruch.

VEJŠLAP
PETER QUILTER, tři stárnoucí kamarádi na úpatí hory a dvoudenní túra před nimi. Cíl je jasný: překonat krizi středního věku. Komediální oslava přátelství, přírody a života. Hrají Martin Písařík, Petr Stach a Jan Holík. Režie Pavel Ondruch.

VŠECHNY BÁJEČNÉ VĚCI
DUNCAN MACMILLAN, JONNY DONAHOE, seznam všeho, pro co stojí za to žít. Napíšte ho s námi? Monodrama, které věří v lepší svět. Hraje Richard Krajčo. Režie Karin Krajčo Babinská.

Dárci židlí

Zlata ADAMOVSká | Prof. Dadja ALTENBURG-KOHL & Daniel PEŠTA |
Jitka ASTEROVÁ | Norbert AUERBACH | Jiří BARTOŠKA |
Prof. MUDr. Vladimír BENEŠ, DrSc. | Martin BEZOUŠKA | Lucie BÍLÁ |
Ing. Michal BORGES | Jana BREJCHOVÁ | Tereza BRODSKÁ |
Ondřej BROUSEK & Martin ČIČVÁK | Hana BUREŠOVÁ |
Zuzana BYDŽOVSKÁ & Miroslav ETZLER | Aleš CIBULKA | Vilma CIBULKOVÁ |
Věra ČASLAVSKÁ | Soňa ČERVENÁ | Jitka ČVANČAROVÁ |
Martina DELIŠOVÁ | Magdalena DIETLOVÁ & Dr. Milan SLÁDEK |
Divadlo HOGO FOGO | Michal DOČEKAL | Pavel DOMINIK | Zeno DOSTÁL |
Jaromír DULAVA | Josef DVOŘÁK | Helena DVOŘÁKOVÁ |
Tatiana DYKOVÁ | Monika ELŠÍKOVÁ | Fero FENIČ | Ladislav FIALKA |
Květa FIALOVÁ | pes FILIP | Ing. Jan FISCHER CSc. | Jefim FIŠTEJN |
MUDr. Alfred GEBHARD | Václav HAUPT | Dagmar & Václav HAVLOVI |
Bohumila & Walter HEINOVI | Šárka HEJNOVÁ | Ljuba HERMANOVÁ |
Hana & Karel HEŘMÁNKOVI | Radek HOLUB | MUDr. Radkín HONZÁK |
Prof. MUDr. Cyril HÖSCHL, DrSc., FRCPsych. | PhDr. Slavomil HUBÁLEK |
Eva & Václav HUDEČKOVI | František HUSÁK | Vítězslav JANDÁK |
Nina JIRÁNKOVÁ | MUDr. Milan JIRÁSEK | Adam JUNEK |
PhDr. Vladimír JURAČKA | Jiří JUST | KAESER KOMPRESSOREN s.r.o. |
Kateřina DVOŘÁKOVÁ KALOČOVÁ & Zdeněk KALOČ | Jan KANZELSBERGER |
Ivan KLÁNSKÝ | Dušan KLEIN | Milan KŇÁŽKO | PhDr. Petr KOLÁŘ |
KOOPERATIVA POJIŠŤOVNA, a.s., Vienna Insurance Group |
Miloš KOPECKÝ | Petr KOSTKA | JUDr. Dominika KOLOWRAT-
KRAKOWSKÁ | Ing. Martin KRAFL | Richard KRAJČO | JUDr. Tomáš KRAUS |
Pavel KŘÍŽ | Vendula KŘÍŽOVÁ | Marta KUBIŠOVÁ | MUDr. Roman KUFA |
Mgr. Dalibor LACINA | Jiří LANGMAJER | Jiří LÁBUS | Pavel LIŠKA |
Radovan LUKAVSKÝ | Hana MACIUCHOVÁ | Jana MALÁ |
Dana & Petr MALÁSKOVI | JUDr. Hana MARVANOVÁ | Carmen MAYEROVÁ |
Taťjana MEDVECKÁ | Alena MIHULOVÁ | Zuzana & Matěj MINÁČOVI |
Jitka MOLAVCOVÁ | Zuzana & Martin MOLNÁROVI | Otakar MOTEJL |
Petr MOTLOCH | Kamila MOUČKOVÁ | Ladislav MRKVIČKA | Jiří MUCHA |
Vincent NAVRÁTIL | Světlana NÁLEPKOVÁ | Václav NECKÁŘ |
Luděk NEKUDA | Petra NESVAČILOVÁ | Prof. MUDr. Petr NEUŽIL, CSc., FESC |
Jitka NĚMCOVÁ | František NĚMEC | Mathilde NOSTITZ | Ondřej NOVÁK |
MUDr. Martin NOVOTNÝ | Pavel ONDRUCH | Ota ORNEST |
Igor OROZOVIČ | Jeňýk PACÁK | Prof. MUDr. Pavel PAFKO, DrSc. |
Irena PAVLÁSKOVÁ | Halina PAWLOWSKÁ | Mgr. Robert PERGL |
Libor PEŠEK | Prof. MUDr. Jan PIRK, Dr.Sc. | Martin PÍSAŘÍK | Jindřich POLÁK |
Viktor POLESNÝ | Simona POSTLEROVÁ | Václav POSTRÁNECKÝ |
Chantal POUILLAIN | Michal PROKOP | Vlasta PRŮCHOVÁ-HAMMEROVÁ |
Regina RÁZLOVÁ | Vlastimil RIEDL | Pražská realitní kancelář ROYAL –
Ing. Jaroslav KOŠTÁL | Linda RYBOVÁ | RYOR, a.s. | Alena SCHÄFEROVÁ |
Jiří SCHMITZER | Jan & Libuše SCHNEIDEROVI | Vladimír & Petr SÍSOVI |
Jan SKALICKÝ | Marta SKARLANDTOVÁ | Petr SLAVÍK | Tomáš SLÁMA |
Ladislav SMOČEK | Jitka SMUTNÁ & Tereza NEKUDOVÁ |
Olga SOMMEROVÁ & Olga ŠPÁTOVÁ | Jiří STACH | Petr STACH |
Simona STAŠOVÁ | Jiří SUCHÝ | Jiří SVOBODA | Dana SYSLOVÁ |
Petr ŠTĚPÁNEK | Lucie ŠTĚPÁNKOVÁ | Jana ŠTĚPÁNKOVÁ |
Bára ŠTĚPÁNOVÁ | Karel ŠTOLBA | David ŠVEHLÍK | Libuše ŠVORMOVÁ |
Jan TEPLÝ | Pavel TIGRID | TON a.s. | TRICO | Vilém UDATNÝ | Milan UHDE |
Eva URBANOVÁ | Marta VANČUROVÁ | Petra & Josef VAVROUŠKOVI |
Vít VENC | Ondřej VETCHÝ | Pavel VĚTROVEC | Oldřich VÍZNER |
Alena VRÁNOVÁ | Pavel VRBA | Petr WEIGL | prof. PhDr. Petr WEISS |
Anna WETLINSKÁ | Jan & Zuzana WIENEROVI | Valérie ZAWADSKÁ |
Zdeněk ZDENĚK | Stanislav ZINDULKA |

Ungelt

Ungelt, zvaný také jako Týnský dvůr, je jedna z historicky nejvýznamnějších pražských lokalit. Blok zástavby byl původně opevněným kupeckým dvorcem. Obchodníci si mohli v areálu odpočinout, pokud zaplatili poplatek. Tomuto clu se říkalo staroněmeckým slovem ungelt. Odtud také dnešní název areálu. Kromě celnice tady kupci měli dvůr, špitál a kostel. Po obvodu dvora, který sloužil jako tržiště, vyrůstaly nejstarší románské domy. Základy domu, v němž sídlí Divadlo Ungelt, pocházejí z 11. století a jsou k vidění v klubu divadla. Celý dům tu stojí od 14. století.

Divadlo Ungelt založil Milan Hein a 2. října 1995 ho po boku Miloše Kopeckého slavnostně otevřel. Miloš Kopecký tehdy divadlu věnoval – jako symbol přízně – své oblíbené otáčivé křeslo. Tím započal tradici, v níž každý rok darují herci, umělci a osobnosti veřejného života divadlu svou „židli s příběhem“. Na těchto unikátních darech můžete posedět v divadelním klubu a ve foyeru divadla.

